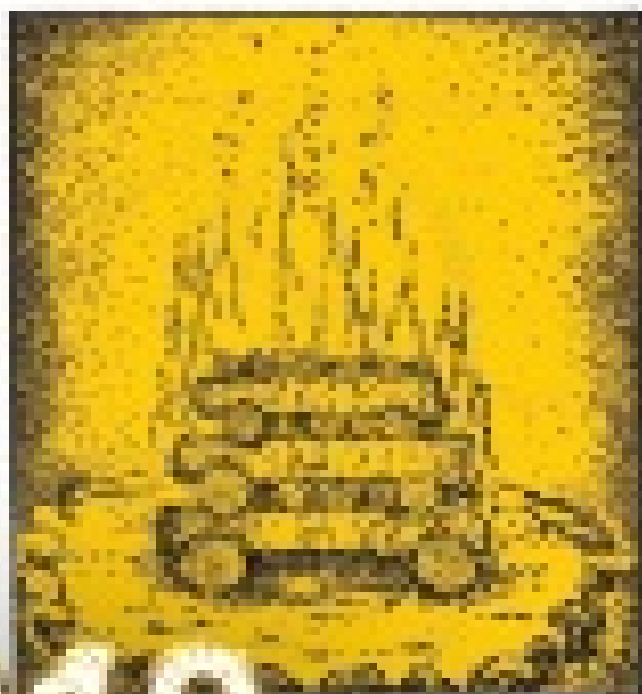

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

A tak jsem zůstal sám

Ten večer si pamatuju, jako by to bylo včera. Seděli jsme na boudě, zdravý jádro – Kouďák, Tygr, Bedla a já. Venku třeskutej mráz, že veverky padaly z větví, uvnitř praskot ohně v rozpálených kamnech a sobotní pohoda. Večer jako spousta jinejch – než se ve dveřích zjevil ten týpek.

Byl hubenej, vysokej, že málem hlavou hobloval strop. Na rukávě se mu skvěla domovenka s nápisem „T. O. Ztracená stopa“ a jedinou šlápějí na cestě táhnoucí se k obzoru. Mžikal na nás skrz zarosený brejle a vypadal taky trochu ztraceně.

„Ahoj,“ hodil mu záchranný lano Tygr. „Vem místo, máme ho tu dost.“

Hubeňour s povděkem přijal nabízenej špalek u kamen a představil se jako Sýček.

„Kde máš osadu?“ zajímal se Kouďa. „Přece ses v týhle kose nevydal ven sám?“

Sýček se ošil a zatěkal pohledem kolem. „No, jak bych to tak řek...“ začal nejistě, „oni... zmizeli.“

„Jakože se zdekovali a nechali tě tu samotnýho? To jsou teda kamarádi,“ odfrknul si Tygr.

„To ne,“ zavrtěl hlavou Sýček. „Za všechno můžou ty pitomý telefony,“ zakňoural. „Furt do nich čuměli. Jak přilepený. A pak se to začlo dít. Nejdřív měli v očích takovej nepřítomnej výraz. Jako by byli někde jinde. A pak... Pak se začli ztrácet.“

„Jak – ztrácet?“ chtěl vědět Bedla. „No, prostě ztrácet. Nejdřív byli bledý. Ztráceli barvu.“

Tygr na mě významně zakoulel očima.

„Pak začli bejt průsvitný. A pak prostě... zmizeli. Všichni, do jednoho. A tak jsem zůstal sám.“ V boudě zavládlo rozpačitý ticho.

„Kamaráde,“ vložil se do toho Tygr, „nám po tom celkem nic není. Ať tě sem dovedlo cokoliv, místa je tu dost, čaje taky a na mráz tě nikdo nevyžene. Jestli tě vypekla parta... Vem je čert. Nemusíš o tom mluvit, když nechceš.“

„Já jsem si to myslel,“ vzdychl Sýček nešťastně, „že mi to nebudete věřit.“

„Nevadí. Nech to bejt,“ poplácal ho Tygr po rameni.

* * *

Podupávali jsme na zápraží a vypouštěli obláčky kouře do mrazivý noci. Na bezmračným nebi zářily tisíce hvězd a jejich světlo tančilo v měkkejch křivkách

závějí.

„Myslíš, že odněkud utek?“ vyslovil Tygr to, co napadlo i mě.

Pokrčil jsem rameny. „Mluví jako magor, to je fakt,“ připustil jsem. „Ale kdyby odněkud utek, nebude oháknutej takhle v zeleným. Myslím, že je celkem neškodnej.“

„Třeba je to takovej ten fanatickej odpůrce moderních technologií. Možná dokonce rozdělává oheň třením dřev...“

„Jo. Nejspíš.“

„Možná s tím byl tak nesnesitelnej, že se ho radši zbavili.“

„Jo. Asi jo. Zakazoval jim telefony...“

„...až mu z toho hráblo.“ Zasmáli jsme se.

* * *

Atmosféra v boudě odpovídala pokročilé hodině. Bedla poklimbával u kamen, Kouďák cosi ťukal do mobilu a Sýček po něm pokradmu pokukoval a tvářil se jak hromádka neštěstí. Přišlo mi ho líto.

„Neboj,“ přisedl jsem k němu, „Kouďák jen tak nezmizí.“

„Ba ne,“ vzdychl, „takhle to začíná. Koukej na něj, jak bledne.“

Bezděky jsem pohlédl na Kouďyho. Jeho tvář, osvětlená modrou září displeje, vypadala opravdu poněkud přízračně.

„Ale prosím tě. To dělá to světlo, to je celý.“ Nevypadal, že bych ho přesvědčil. Sklopil oči do čaje a zatvářil se snad ještě nešťastněji než dřív.

Kouďák se najednou zvednul. S očima přilepenýma k telefonu se vydal ke dveřím. „Kam jdeš?“ vypadlo ze mě dřív, než jsem to stačil zadržet.

„Ále, jenom kousek, mám tam kótu,“ mávl rukou neurčitě do prostoru. „Potřebuju propustku?“

„Padej,“ zasmál jsem se, než za ním zabouchly dveře. Už magořím. Střelil jsem pohledem po Sýčkovi.

„Viděls to?“ třeštil na mě bulvy.

„Co jako?“ zavrčel jsem. Začínal mi vážně lézt na nervy.

„Už nevnímá. Ani nezved oči, když s tebou mluvil.“

Pokrčil jsem rameny a bezradně koukl na Tygra.

„Běž sakra za ním!“ zaječel Sýček, až Bedla málem slítl ze špalku. „Seber mu tu zatracenou věc, dělej, než se něco stane!“ kvílel hystericky a šermoval přitom rukama.

Tygr příkývl. „Běž, my to tu zvládnem.“

Fajn. Bláznům se nemá odporovat.

* * *

Nahodil jsem mantl a zvolna vyrazil směrem, kde jsem tušil kamaráda. Jak jsem stoupal do kopce, všiml jsem si, že jsou Koudyho stopy mělčí. Nepřišlo by mi to divný, kdybych se sám nebořil po kolena - a to Kouďák není žádný tintítka. Přidávám do kroku, nějak se mi to přestává líbit. Mám divnej pocit kolem žaludku.

Za chvíli už do kopce běžím. Mráz mě pálí v plicích, oči slzí. Těžce popadám dech. Na hřebeni už jsou stopy sotva znatelný. Míří k mezi s hustým křovím.

„Koudy!“ křičím do tmy. Kloužu. Padám.

„Ahoj!“ slyším Kouďákův hlas.

Protírám si oči. Mává na mě ze závěje a směje se od ucha k uchu, na očích sluneční brejle, v ruce barevnej koktejl. Na displeji pod ním svítí nápis: Koudy vysílá živě.

Zuzana Kreislová – Žabka 3. místo – Próza nad 23 let